

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **Ch. Z.**, zast. Mgr. Jaroslavem Markem, advokátem se sídlem Kolínská 13, Praha 3, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 10. 2013, č. j. OAM-180/ZA-ZA15-P10-2012, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 11. 11. 2014, č. j. 63 Az 18/2013 – 30,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Rozsudek krajského soudu

[1] Rozsudkem ze dne ze dne 11. 11. 2014, č. j. 63 Az 18/2013 – 30, zamítl Krajský soud v Ostravě žalobu, kterou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 10. 2013, č. j. OAM-180/ZA-ZA15-P10-2012. Tímto rozhodnutím žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, 13, 14 a 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). V žalobě žalobce především namítal, že splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, že si žalovaný neopatřil dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí a že nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

[2] Krajský soud dospěl v odůvodnění napadeného rozsudku k závěru, že žalobce nebyl v zemi původu pronásledován z důvodů uplatňování politických práv ve smyslu § 12 zákona o azylu. Povaha nebezpečí, na které žalobce poukazoval, totiž spočívá v pronásledování soukromými osobami. Proti tomuto pronásledování se žalobce nepokoušel hledat ochranu u státní moci ani netvrdil, že by taková ochrana nebyla možná. Ze zjištěných informací o zemi původu a výpovědi žalobce pak nevyplývá, že by žalobci při návratu do země původu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy.

II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalovaného

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[4] Stěžovatel předně namítá, že mu krajský soud teprve den před vyhotovením rozsudku zaslal vyjádření žalovaného spolu s výzvou, zda požaduje nařízení ústního jednání. V poskytnuté lhůtě zaslal stěžovatel žádost o nařízení ústního jednání v dané věci a současně žádost o prodloužení lhůty pro podání repliky k vyjádření žalovaného spolu se žádostí o bezplatné ustanovení advokáta, poté mu však již byl doručen napadený rozsudek. V jeho odůvodnění krajský soud mimo jiné uvedl, že rozhodl ve věci bez nařízení jednání se souhlasem účastníků řízení, což se nezakládá na pravdě. Došlo tak k vadě, jež mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, a je proto důvodem pro zrušení napadeného rozsudku.

[5] Dále stěžovatel namítá, že v řízení před žalovaným ani později v řízení před krajským soudem nebyla dostatečně zohledněna situace v zemi původu stěžovatele a problémy, které stěžovatel podrobně popsal v rámci pohovorů. Původ těchto problémů spočíval ve sňatku matky stěžovatele s mužem uzbecké národnosti, který byl členem strany Hizb-ut-Tahrir. S ohledem na etnické nepokoje, které nadále na území Kyrgyzstánu panují, je právě tato skutečnost příčinou ataku na stěžovatele. Na kyrgyzské státní úřady se v tomto případě obrátit nedalo, a to právě s ohledem na skutečnost, že byl stěžovatel „rodinným příslušníkem“ muže uzbecké národnosti. Bylo na místě hodnotit situaci stěžovatele vzhledem k příslušnosti k určité skupině. Žalovaný si v této souvislosti neobstaral dostatek podkladů. Závěr, že správní orgány v Kyrgyzstánu umožňují bezpečnostním složkám jednat svévolně, tudíž nejsou schopny zajistit účinnou ochranu, vyplývá i z použitých zpráv, což nezpochybně ani krajský soud v odůvodnění svého rozsudku. Pokud měl žalovaný pochybnosti o tvrzeních stěžovatele, v čemž mu zcela nesprávně na základě ničím nepodložených skutečností krajský soud přisvědčil, měl si v této souvislosti opatřit konkrétnější informace, případně provést další pohovor se stěžovatelem, který by celou situaci více ozřejmil. Zcela formalisticky byla posouzena také možnost udělení doplňkové ochrany. V této souvislosti je zavádějící tvrzení žalovaného, že v Kyrgyzstánu žije rovněž sestra stěžovatele, která vystudovala vysokou školu a nemá žádné problémy. Stěžovatel k tomu uvádí, že jeho sestra s ním ani s matkou není v kontaktu a místo jejího pobytu není přesně známo. S ohledem na obsah pohovorů a vzhledem k aktuálním zprávám, z nichž je patrné, že současná situace v Kyrgyzstánu je z hlediska dodržování lidských práv velmi neuspokojivá, je stěžovatel přesvědčen, že mu v případě návratu do země hrozí skutečné riziko vážné újmy.

[6] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že své rozhodnutí podložil argumentačně i informacemi o zemi původu. Zohlednil přitom všechny skutečnosti, které stěžovatel uvedl. V souladu se zákonem je podle žalovaného také napadený rozsudek krajského soudu.

[8] Žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou.

pokračování

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a osobou oprávněnou (§ 102 s. ř. s.). Stěžovatel je rovněž zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[10] Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se zdejší soud zabýval její přijatelností ve smyslu § 104a s. ř. s. Podle tohoto ustanovení Nejvyšší správní soud odmítne kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany pro nepřijatelnost, jestliže ta svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu (mezinárodní ochrany) lze přitom pro stručnost odkázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, z něhož mimo jiné plyne, že „[p]řesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je - kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce - pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor ke určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.“

[11] O přijatelnou kasační stížnost se tak může jednat v případě, že se kasační stížnost týká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu nebo jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, přičemž rozdílnost v judikatuře může nastat na úrovni krajských soudů i Nejvyššího správního soudu. Kasační stížnost bude přijatelná též pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky řešené dosud správními soudy jednotně. Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O takové pochybení se může jednat především tehdy, nerespektoval-li krajský soud ustálenou judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, nebo krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[12] V této souvislosti je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že pokud by k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení, především procesního charakteru, proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby byla důvodem přijatelnosti kasační stížnosti. Ve smyslu shora citovaného usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 13/2006 - 39 tak bude kasační stížnost posouzena jako přijatelná tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2010, č. j. 1 Azs 20/2010 - 238).

[13] V daném případě Nejvyšší správní soud takovou vadu v postupu krajského soudu neshledal.

[14] Co se týče skutečnosti, že krajský soud vydal napadený rozsudek bez nařízení ústního jednání, lze obecně konstatovat, že zásadou při projednání žaloby soudem je její veřejné projednání za přítomnosti účastníků řízení (článek 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, č. 1. 96 odst. 2 Ústavy České republiky). Z toho vyplývá vysoká míra ochrany účastníků řízení. Například v rozsudku ze dne 14. 3. 2007, č. j. 1 As 44/2006 - 58, Nejvyšší správní soud uvedl, že *„(r)ozhodování bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s. sice stanoví právní fikci souhlasu s takovým postupem, pokud účastník však již jednou vyslovil s takovým postupem svůj nesouhlas (popřípadě existuje o konkrétnosti projevu jeho vůle pochybnost - jako se to stalo v tomto případě), musí soud při projednání věci takový jeho procesní úkon respektovat, popřípadě vzniklou pochybnost odstranit. Vyslovený nesouhlas či pochybnost o obsahu projevené vůle s projednáním věci tak brání soudu rozhodnout věc bez nařízení jednání, byť na výzvu soudu zaslou žalobci později již nereagoval.“* Ze soudního spisu je zřejmé, že stěžovatel se v žalobě k možnosti vydat rozhodnutí bez nařízení ústního jednání nevyjádřil. Následně mu byl zaslán vzor č. 5 v anglickém a ruském jazyce, který obsahoval výzvu ve smyslu ust. l§ 51 odst. 1 s. ř. s. spolu s poučením, že pokud se k této výzvě stěžovatel ve lhůtě dvou týdnů od jejího doručení nevyjádří, má se za to, že souhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání udělil. K této výzvě, která byla stěžovateli podle poštovní doručenky doručena dne 12. 12. 2013, se stěžovatel nevyjádřil.

[15] Krajský soud zaslal stěžovateli výzvu k vyjádření se k možnosti rozhodnout bez nařízení jednání ještě jednou, a to podle tvrzení stěžovatele dne 10. 11. 2014. Z kopie obálky písemnosti obsažené ve spisu krajského soudu není uvedené datum zcela zřejmé, nicméně pokyn k zaslání výzvy a vyjádření je datován 6. 11. 2014 a podle obálky byla zásilka dne 12. 11. 2014 uložena na poště k vyzvednutí, takže je možné považovat průběh doručování za nesporný. Dne 12. 11. 2014 si stěžovatel opakovanou výzvu vyzvedl. Dne 11. 11. 2014 vydal krajský soud napadený rozsudek. Postup krajského soudu, který zaslal stejnou výzvu stěžovateli opakovaně, byl bezpochyby nesprávný. Nejedná se však o pochybení takové intenzity, která by způsobovala nezákonnost napadeného rozsudku, neboť stěžovatel mohl projevit již po prvním doručení výzvy nesouhlas s projednáním věci bez jednání a byl řádně poučen o důsledcích nevyjádření se. Krajský soud tak mohl rozhodnout bez nařízení ústního jednání, což také učinil.

[16] Spolu s výše uvedenou opakovanou výzvou bylo stěžovateli zasláno také vyjádření žalovaného. Stěžovateli bylo fakticky znemožněno na toto vyjádření reagovat, protože krajský soud v podstatě bezprostředně po zaslání vyjádření žalovaného rozhodl ve věci samé. Obecně platí, že účastníci řízení mají právo být seznámeni s veškerými důkazy, jakož i s vyjádřeními, která jsou relevantní pro posouzení jejich věci soudem; současně musí mít možnost se k nim vyjádřit. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu procesní pochybení spočívající v tom, že krajský soud v intencích § 74 odst. 1 věta třetí s. ř. s. nedoručil vyjádření žalovaného k žalobě žalobci, je vadou řízení, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, a to zejména za situace, kdy bylo soudem o žalobě rozhodováno bez jednání a kdy krajský soud z vyjádření žalované ve svém rozsudku vycházel (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2014, č. j. 4 As 208/2014 - 39). V rozsudku ze dne 6. 12. 2007, č. j. 2 Afs 91/2007 – 90, Nejvyšší správní soud uvedl, že *„nedoručení vyjádření druhému účastníkům řízení za situace, kdy je soudem o žalobě rozhodováno bez jednání, a za situace, kdy soud z tohoto vyjádření ve svém rozsudku vycházel, je vadou řízení.“* V odůvodnění vyložil, že *„účastníci musejí být seznámeni s každým důkazem nebo stanoviskem, jejichž účelem je ovlivnit rozhodování soudu, a musí mít možnost se k nim vyjádřit.“* Jak shrnul zdejší soud v rozsudku ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 5/2012 – 31, *„(r)ozhodující je, zda vyjádření mělo za cíl ovlivnit rozhodnutí soudu, zda soud z něho ve svém rozhodnutí vyšel, do jaké míry opřel výrok a odůvodnění rozhodnutí o obsah vyjádření a zda bylo ve věci nařízeno jednání.“*

pokračování

Ve své judikatuře pak Nejvyšší správní soud vymezil několik typových případů, v nichž totožné pochybení krajského soudu (nezaslání vyjádření jedné strany straně druhé) nemělo vliv na zákonnost jeho rozhodnutí (viz rozsudky ze dne 19. 12. 2007, č. j. 7 Afs 205/2006 – 60, ze dne 5. 6. 2008, č. j. 1 Afs 20/2008 – 152, nebo ze dne 22. 12. 2009, č. j. 1 Afs 118/2009 – 76).

[17] V posuzované věci žalovaný ve vyjádření k žalobě shrnul žalobní námitky a výslovně odkázal na svoje rozhodnutí a obsah správního spisu s obecným vyjádřením, že postupoval v souladu se zákonem, že zohlednil všechny stěžovatelem sdělené důvody, vyjádřil své úvahy a také umožnil stěžovateli se ke všem zjištěným skutečnostem vyjádřit. Nejednalo se tak o přímou disputaci s žalobními námitkami nebo o uvedení nových skutkových či právních závěrů, které nebyly stěžovateli známy. V odůvodnění napadeného rozsudku pak krajský soud nevycházel z tohoto vyjádření k žalobě, ale z rozhodnutí žalovaného a z obsahu správního spisu. Rovněž v tomto ohledu tak shledal zdejší soud postup krajského soudu vadným, nicméně nešlo o tak zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele a které by tak odůvodňovalo přijatelnost posuzované kasační stížnosti. Stěžovatel ostatně ani v kasační stížnosti neuvádí, jaké argumenty nemohl uplatnit, respektive v čem bylo vyjádření žalovaného zásadní či překvapivé.

[18] Co se týče důvodů odeprání mezinárodní ochrany, vyplynulo ze spisového materiálu, že stěžovatel je občanem Kyrgyzstánu, kyrgyzské národnosti. Jeho matka se podruhé provdala za muže, který byl uzbecké národnosti a údajně se měl podílet na organizování nepokojů v Kyrgyzstánu v červnu 2010 a následně byl unesen. Stěžovatel uvedl, že byl opakovaně zbit a zajat rodinou manžela matky či příslušníky organizace Hizb-ut Tahrir, které byl manžel matky stěžovatele údajně členem. Tito lidé ho pod pohrůzkou dalšího násilí nutili ke spolupráci, k plánování teroristických útoků, učili ho střelbě i přípravě výbušných zařízení. Stěžovateli se podařilo uniknout ze zajetí v průběhu modlitby, kterou jeho únosci pravidelně vykonávali. Tyto události se odehrály v první polovině roku 2012, v květnu 2012 se stěžovateli podařilo uniknout a v červnu 2012 stěžovatel přicestoval do České republiky. V té době nevěděl, že v Praze žije i jeho matka, se kterou se podle svých tvrzení potkal pouze náhodou. Splnění podmínek § 12 zákona o azylu odůvodnil stěžovatel tím, že byl napaden pravděpodobnými příslušníky organizace Hizb-ut Tahrir, která je považována státními orgány Kyrgyzstánu za teroristickou organizaci. Žádná osoba podle stěžovatele nemůže být nucena k členství nebo dokonce aktivní podpoře politické strany, která je navíc považována za stranu teroristickou. Podmínky pro udělení doplňkové ochrany spatřoval stěžovatel v tom, že mu hrozí nebezpečí ze strany mužů, kteří prováděli zmíněný „bojový výcvik“.

[19] Co se týče námitky, že tvrzení stěžovatele měla být podřazena a posuzována jako pronásledování z důvodu příslušnosti k určité skupině ve smyslu § 12 písm. a) a b) zákona o azylu, ztotožnil se zdejší soud se závěrem krajského soudu, že stěžovatel nebyl ve své vlasti pronásledován z důvodů vyjádřených v citovaném ustanovení. Stěžovatel poukazoval na obavy z bratra svého otčíma a jeho kamarádů, kteří jej měli několikrát napadnout a vyhrožovat mu za účelem zjištění, kde se nachází jeho matka. Žalobce uvedl v žalobě, že jeho otčím byl údajně členem organizace Hizb-ut Tahrir, avšak také uvedl, že neví, kde se nachází, otčím byl v r 2010 unesen a také s ním neměl dobré vztahy. Uzbeckou národnost otčíma je podle zdejšího soudu třeba posuzovat perspektivou ust. § 12 zákona o azylu jako podružnou, neboť stěžovatel není Uzbek a povaha jeho problémů odpovídá pronásledování ze strany soukromých osob z důvodů zřetele hodných v konkrétním případě stěžovatele, nikoliv z důvodu obecného pronásledování skupiny Kyrgyzů příbuzných s Uzbeky. Tomu odpovídají i výpovědi stěžovatele

v průběhu jednotlivých pohovorů. Stěžovatel vypověděl, že v prosinci 2011, když bydlel u I. K., přijelo auto a napadly ho neznámé čtyři osoby, mezi nimi byl mladší bratr jeho nevlastního otce, což zjistil až následně. Naložili ho do auta, odvezli za vesnici, ověřili si jeho totožnost a vyčítali mu, že spolu s matkou ublížili otčímovi. Stěžovatel neuplatňoval žádná politická práva nebo svobody ani nebyl pronásledován z důvodu svojí rasy, pohlaví, náboženství či národnosti. Jeho problémy jsou dány členstvím v širší národně smíšené rodině, na kterou se přenesl konflikt mezi Uzbeky a Kyrgyzy.

[20] K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že se irelevancí pronásledování ze strany soukromých osob jako důvodu pro udělení azylu již dostatečně věnoval v řadě svých rozhodnutí (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48, či rozsudek ze dne 19. 2. 2004, č. j. 7 Azs 38/2003 - 37). V posuzované věci se nejedná ani o souběh různých opatření, jež by sama o sobě nebyla pronásledováním, ale ve svém součtu jsou natolik závažná jako zásah do těchto práv (tzv. „pronásledování na kumulativním základě“, srov. citovaný rozsudek č. j. 5 Azs 7/2009 - 98, nebo též rozsudek č. j. 5 Azs 66/2008 - 70 ze dne 30. 9. 2008, č. 1749/2009 Sb. NSS).

[21] Bez významu není ani skutečnost, že se stěžovatel nepokusil své potíže řešit prostřednictvím policie nebo jiných státních orgánů. Z konstantní judikatury zdejšího soudu, zejména z rozsudků ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008 - 57, ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, č. 1749/2009 Sb. NSS, ze dne 18. 12. 2008, č. j. 1 Azs 86/2008 - 101, č. 1806/2009 Sb. NSS, nebo ve vztahu ke Kyrgyzstánu z rozsudku ze dne 15. 3. 2012, č. j. 7 Azs 12/2012 - 28, vyplývá, že se v případě pronásledování soukromými osobami musí postižená osoba v zásadě vždy obrátit nejprve s žádostí o pomoc na vnitrostátní orgány v zemi původu, pokud není zjevné, že tyto orgány nejsou schopny či ochotny účinnou ochranu poskytnout. Stěžovatel se však ani nepokusil této možnosti využít, přičemž neuvedl žádné konkrétní důvody, na základě kterých by mu měla být kyrgyzskými státními orgány taková pomoc odepřena, s výjimkou obecných úvah o tom, že správní orgány v Kyrgyzstánu umožňují bezpečnostním složkám jednat svévolně a nejsou schopny zajistit účinnou ochranu.

[22] Požadavek na zkoumání dostupnosti a účinnosti ochrany vyplývá z čl. 7 odst. 2 kvalifikační směrnice (směrnice Rady 2004/83/ES o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany). Podle tohoto ustanovení se má „*zpravidla za to, že ochrana je poskytována, jestliže subjekty uvedené v odstavci 1 učiní přiměřené kroky k zabránění pronásledování nebo způsobení vážné újmy, mimo jiné zavedením účinného právního systému pro odhalování, stíhání a trestání jednání představujících pronásledování nebo způsobení vážné újmy, a žadatel má k této ochraně přístup.*“ Ačkoliv toto výkladové pravidlo nebylo do zákona o azylu zahrnuto, zdejší soud z něj opakovaně při posuzování ochrany vycházel (srov. např. rozsudek ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008 - 57, rozsudek ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, č. 1749/2009). Z judikatury zdejšího soudu dále vyplývá, že při posuzování právních předpisů, jež jsou součástí tohoto právního systému, je nutno zkoumat i jejich dodržování a vynucování státní mocí (srov. rozsudek č. j. 2 Azs 100/2007 - 64 ze dne 26. 2. 2008).

[23] Co se týče situace v Kyrgyzstánu, lze odkázat například na závěry rozsudku ze dne 15. 1. 2009, č. j. 4 Azs 58/2009 - 68, ve kterém se zdejší soud zabýval případem stěžovatelky, která důvody pro udělení doplňkové ochrany spatřovala v možném ponižujícím

pokračování

zacházení ze strany rodiny a společnosti především z hlediska domácího násilí ze strany otce. Nejvyšší správní soud jako rozhodující posoudil skutečnost, že se stěžovatelka v Kyrgyzstánu neobrátila se svými problémy o pomoc na státní orgány, popřípadě nevládní organizace zabývající se dodržováním lidských práv. Jako možnost řešení problémů stěžovatelky označil i vnitrostátní přesídlení. Situaci v Kyrgyzstánu z obecného hlediska hrozby reálného nebezpečí se zabýval zdejší soud v rozsudku ze dne 18. 11. 2011, č. j. 2 Azs 27/2011 - 66, a to rovněž v souvislosti s nepokoji z roku 2010. Nevyhodnotil ji přitom jako natolik závažnou, aby sama o sobě vylučovala účinné řešení problémů. K podobným závěrům ve vztahu k situaci v Kyrgyzstánu a konfliktům mezi Kyrgyzy a Uzbeky dospěl zdejší soud v rozsudku ze dne 26. 1. 2011, č. j. 4 Azs 29/2010 - 42, kdy posuzoval oprávněnost obav z útoku policistů u stěžovatele, který se rovněž neobrátil na vnitrostátní orgány s žádostí o pomoc. Z další judikatury pak vyplývá, že nedostatky s vymáháním práva v Kyrgyzstánu je třeba posuzovat s ohledem na konkrétní okolnosti daného případu (viz zejm. rozsudek ze dne 25. 1. 2011, č. j. 6 Azs 36/2010 - 274, k otázce domácího násilí a svobody vyznání). Takové zvláštní okolnosti však nejsou patrné. Daná věc není srovnatelná ani s případem posuzovaným zdejším soudem v rozsudku ze dne 29. 2. 2012, č. j. 7 Azs 8/2012 - 61. Žalovaný totiž nepochybně věrohodnost výpovědi stěžovatele a nutnost zjištění stavu věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, nevyplývá v obecné rovině ani ze shromážděných materiálů o situaci v Kyrgyzstánu, které tvoří podklady pro rozhodnutí žalovaného. V konkrétní rovině pak zdejší soud nepřistoupil k přezkoumávání jednotlivých závěrů žalovaného, neboť, jak je patrné z výše uvedeného, ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námítky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

IV. Závěr a náklady řízení

[24] Na základě výše uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost podmínky přijatelnosti nesplňuje. Kasační stížnost proto podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[25] Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 3 věta první za použití § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. dubna 2015

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu